

helm Lassen) — dette Blad, som den Gang var nok saa paalideligt som nu, thi den Gang var det ikke et privilegeret Blad —: „Naar vi gaa ind til disse Loves Kerne og se, hvad den reelle Følge vil blive af dem, naar de en Gang foreligge vedtagne, saa finde vi den deri, at Proprietærerne ville faa en betydelig Skattelettelse, Gaardmændene en ubetydelig Skattelettelse og Husmændene slet ingen.“ Saaledes kunde jeg opremse Vidnesbyrd efter Vidnesbyrd, Bladcitater efter Bladcitater om, at der inden for Venstre og inden for Venstres Rigsdagsmænd og Presse har været megen Misfornøjelse med disse gamle Skattelov-Baner og et stærkt Ønske om, at vi en Gang maatte komme bort fra dem og tilbage til Demokratiets principielle Standpunkter.

Nu er der ganske vist sagt — og det blev bl. a. sagt fra Flertallets Ordfører her i Salen ved denne Lejlighed — at det var gamle Venstretanker, der her foreligger, og han pegede her paa Formue- og Indkomstkatten. Ja, Formue- og Indkomstkatten er en gammel Venstretanke i Forbindelse med en frisindet Toldreform, men Formue- og Indkomstkatten er ingenlunde en gammel Venstretanke i Forbindelse med en direkte Skattereform. Den Tanke, der er Kernen i de her foreliggende Forslag, nemlig de faste Statsskatters Afskrivning, er ingen gammel Venstretanke. Jeg husker en Gang fra 70erne, at C. Berg paa det bestemteste protesterede mod den Beskyldning fra Højres Side, at Venstre vilde afskaffe eller overhovedet blot røre ved de faste direkte Skatter til Staten. Men man kan jo nævne Venstres Programmer, og der findes ikke et eneste Venstreprogram, hvor denne Fordring om de faste Statsskatters Afskrivning findes. Tværtimod, tage vi det sidste Venstreprogram, det, der er bindende for det nuværende Venstre og den nuværende Regering, af 4de September 1895, da lyder 1ste Punkt i dette Program saaledes: „En frisindet Toldreform i Forbindelse med en Formue- og Indkomstskat, i det hele taget en Omordning af vort Skattevæsen i Stat og Kommune.“ Altsaa, Toldreformen sættes i første Linie som Punkt 1 i Forbindelse med Formue- og Indkomstkatten, og det er, som ærede Medlemmer ville vide, ogsaa Toldkommissionens Standpunkt; der ønskede man netop at anvende Indkomstkatten til en Toldreform. Jeg kan gaa videre og sige, at de direkte Statsskatters Afskrivning overhovedet ikke har været krævet her i Landet, før Landstinget med

sine bekendte to Førere i Fjor fremsatte denne Fordring. Ikke en Gang i Agrarerernes Program findes denne Fordring. Programmet af 22de November 1892 lyder paa dette Punkt saaledes: „Hartkornsskatternes Indskrænkning, navnlig ved Statens Støtte til Indskrænkning af Skatterne til Amts- og Sognekommuner.“ Altsaa, selve Agrarforeningen lagde ved sin Dannelse Vægten paa at faa indskrænket de kommunale og amtskommunale Hartkornsskatter, men rørte ikke ved de faste Hartkornsskatter til Staten. Man gaar altsaa langt, langt videre, end Agrarerne selv i deres Program have povet at kræve. Selve de kommunale Hartkornsskatter have ganske vist mange Venstremænd gennem mange Tider ønsket nedsatte og ændrede, men man har dog ikke en Gang fra Venstres Side ønsket dem afskaffede. Der er fra den nuværende Trafikministers Side i Forbindelse med afdøde C. Berg fremsat Forslag om de kommunale og amtskommunale Hartkornsskatters Fiksering, men ikke om deres Afskaffelse; altsaa har den ærede Ordfører ingenlunde Ret i, at de direkte Statsskatters Afskrivning, og heller ikke Ret i, at Hartkornsskatternes Afskaffelse overhovedet er en gammel Venstretanke; det er det ikke.

Endnu har jeg kun et Par Bemærkninger til den ærede Finansminister. Han kom jo ikke ind paa nær alle de Punkter, som jeg havde berørt, men han kom dog ind paa et af Punkterne, nemlig Spørgsmaalet om de Godsejeres Stilling, der i 1850 fik en betydelig Sum som Erstatning for, at de fremtidig bleve satte i lige Skat med Bønderne. Den ærede Finansminister svarede dertil, at en Tilbagebetaling af disse Erstatningssummer havde flere Vanskeligheder, og han nævnedes en praktisk og en principiel. Den praktiske var den, at disse Godsejere ikke, eller kun faa af dem, levede endnu. Nuvel, saa levde vel deres Arvinger, og det kan vel ikke være saa vanskeligt for Hovedpartens Vedkommende at finde dem, hvem disse Erstatningssummer ere komne til gode. Den ærede Minister nævnedes dernæst den principielle Indvending, nemlig dette, at Synet paa Sagen den Gang var anderledes end nu. I 1850, ved Erstatningens Udbetaling, gik man ud fra, at Hastkornsskatten, i hvert Fald Gammelskatten, var en Grundbyrde, og det Synspunkt har man nu forladt, sagde den ærede Minister. Finansministeren selv har ikke forladt det eller endnu i Fjor Efteraar, for et Aar siden, havde han da ikke forladt det, thi da udtalte han sig netop ud fra samme